

“I am going to Graceland,”

“Ik wil deze nacht in de straten verdwalen,”

Beide zinnen zijn van hele grote schrijvers. Paul Simon en Wannes Van de Velde.

Spijtig had Paul Simon niet de moed om echt te zeggen wat hij bedoelde met “Going to Graceland.”

Begrijpelijk.

Hij nam de plaat op met zwarte muzikanten uit Zuid Afrika. Als hij hun muziek hoorde was het alsof hij naar Graceland ging. Echter niet het Graceland van Elvis, maar het Zuid Afrika dat muziek maakte waar hij kon op wegdromen. Zuid Afrika was Graceland. Tegen alle gevestigde waarden van zijn homeland vond hij extase en vrede in Graceland. Het werd hem niet in dank afgenomen. Hij zou er voor boeten. Hij zou dubbel boeten want de muzikanten uit Zuid-Afrika voelden zich gebruikt. Paul Simon zou voor zijn muziek en meeslepende ritmes een groot deel van zijn publiek kwijtraken. Maar zijn song was een godsgeschenk.

Wannes had zijn eigen sobere melodie. Wannes vertelde wat hem bezielde. Velen onder ons herkenden de Mansarde, en velen onder ons herkenden het gevoel van door de straten te dwalen in een amoureuze bui. Hij bracht het onder woorden. Zijn verhalen komen recht uit de kroeg, gezeten op een kruk met een laatste pint. Met een kroegbaas die verveeld het laatste glas wegzet in de hoop dat men nu eindelijk vertrekt. Het zou een drinklied kunnen zijn maar met zo een intense weemoedige sfeer dat het ook blues zou kunnen zijn. Als Wannes het zong, ging hij naar Graceland en wij gingen mee.

Ik hoorde Paul Simon vertellen over zijn song Graceland. Ik vond het een gemiste kans dat hij geen uitleg gaf over de precieze inhoud van de naam Graceland. Hebben we in het Nederlands een woord dat precies de lading Grace dekt. Is dit genade? Is Graceland het land waar ik genade vind? Voor mij is Graceland gelukzalige vrede. Graceland is verrukking. En dit vind je ook in liedjes als “Mijn Mansarde.”

Ik hou van sfeer. Of dat nu uitbundig is of ingetogen of ontroerend, ik hou van sfeer.

Als muziek dit kan losweken dan is dat voor mij goede muziek. Ongeacht of dit nou gezongen is door een operazanger of door een straatzanger. Caruso zong vrolijke deuntjes vanop zijn paardenkar met meelzakken. Zijn publiek luisterde en was muisstil. Het leven in de steeg van de bak-

ker viel stil. Hij zong alleen. Hij zong over dagelijkse dingen, herkenbaar voor iedereen. Of over ongrijpbare dromerijen, ongenaakbaar maar zo nabij. Hij was dan niet de knecht, maar even de gevierde zanger. Is dat niet mooi?

Ik kwam een dame tegen die me een stuk van haar leven vertelde bij een koffie.

Haar levensverhaal was een roman. Maar wel een autobiografische. Haar moeder had 20 kinderen. Zij was de laatste. Haar moeder wou haar van bij de geboorte niet zien. Ze werd door een familielid grootgebracht. Drie jaar later zou ze naar Frankrijk gebracht worden en bij een ander familielid gaan wonen. Ze studeerde en was een goede studente. Boeken waren haar leven. Ze trouwde en kreeg drie kinderen. Het waren de

wilde jaren zestig. Haar man scheidde. De kinderen wilden haar niet meer zien. Wat doe je dan? Niets. Ik luisterde. Ik zei niets.

In een oude roman las ik het verhaal van een dochter die de wijde wereld intrekt op zoek naar geluk, op zoek naar ik weet niet wat. Haar moeder sterft ondertussen, en na vele jaren komt de dochter terug thuis bij haar vader. De slotzin van deze roman was: “En na jaren zag hij haar weer. Sprak geen vervloeking maar weende zeer.”

Dit was een roman, maar het echte leven is soms nog veel brutaler en harder. En soms missen we de happy end. Is daarom de levensloop minder boeiend? Neen, helemaal niet.

In leven is het onderweg zijn het belangrijkste. Going to Graceland is belangrijker dan, being in Graceland.

Sam van Brasserie 't Park